

Věšli čtyři uniformovaní úředníci. „To vy jste nás zavolala?“
Starší dáma v zeleném hávu se ovívala. Vypadala vyčerpaně.
„To je on,“ řekla.

„Tvrдила jste, že jde o ZOE?“ zeptal se jeden z úředníků
a zacinkal pouty.

„Přesně tak,“ odpověděla žena. Natáhla ruku a světle zeleně
vymalovanou kanceláří prolétl kanárek a usadil se jí na masitý
prst.

Schmidt stál, ani se nepohnul.

„Jméno?“ zeptal se úředník.

„Schmidt.“

„Identifikační číslo?“

„EDB 1921 2737 4777-S1 b/ž.“

„Co se vám vytýká?“

„ZOE,“ odvětil Schmidt a nadechl se. „Ale tomu případu mě
přidělili teprve včera. Dnes to byl, abych tak řekl, můj první
pracovní den. ZOE způsobily absolutně nešťastné okolnosti.“

„To nás nezajímá. Příznáváte tedy, že byla naplněna skutková
podstata ZOE?“

Schmidt přikývl.

„Pak tohle podepište.“

Schmidt četl: „Referent Schmidt, identifikační číslo EDB 1921
2737 4777-S1 b/ž: Michelle Mitzowová, svěřená mně a mému
obezřetnému zpracování, zahlédla kvůli mé vlastní nedbalosti své
osvědčení o existenci. Tím byla naplněna skutková podstata
Zahlédnutí osvědčení o existenci (ZOE).“

Úřad pro sčítání chyb (ÚPSCH).“

Schmidt se podepsal, úředník mu dal na ruce pouta a pak
Schmidta odvedli.

Žena v širokém zeleném hávu zamyšleně pozorovala ptáčka,
který jí seděl na ruce. Pak stiskla červené tlačítko na psacím stole
a do neviditelného mikrofonu přikázala: „Opravná služba, pokud
to ještě bude možné, uveďte případ zase do pořádku.“

Potom si zhluboka vydechla. „A teď, můj malý příteli, mám volno.“

Nikdo, pomyslela si Michelle a zalezla pod postel, nikdo na světě nenadělá tolik chyb jako já.

Byl to doopravdy zlý den, možná dokonce nejhorší ze všech. Byl tak zlý, že Michelle nenapadlo nic jiného než ležet pod postelí, hledět zespodu na laťový rošt a zabývat se přitom složitými, ale nesmyslnými propočty:

Prostor pod postelí měl dvacet osm centimetrů na výšku, devadesát sedm centimetrů na šířku a sto devadesát jeden centimetr na délku. To si proměřila. Kdyby se měl prostor při stejném objemu a stejné šířce prodloužit o tři celá pět desetin procenta, musela by se výška zmenšit o dobrý centimetr. To považovala Michelle za jasnou věc, protože nedostatek prostoru pod postelí byl dán především nepatrnou výškou. Kdyby se ovšem zvětšila výška o tři celá pět desetin procenta... Michelle se zarazila. Zasllechla v předsíni kroky. „Michelle!“

Michelle viděla, jak se otevřely dveře a do už ztemnělého pokoje dopadlo žluté světlo z předsíně. Maminčiny nohy byly dva temné sloupy. „Telefon!“ zavolala maminka.

Michelle neodpověděla.

„Samozřejmě! Zas ležíš tam dole!“ Maminka udělala dva kroky k posteli.

Nelíbilo se jí, že si Michelle lehá pod postel. A to z různých důvodů, které Michelle při každé příležitosti vtoukala do hlavy.

Za prvé: Dvacet až třicet centimetrů nad zemí je koncentrace škodlivin v ovzduší nejvyšší.

Za druhé: Ležením na tvrdé podlaze si člověk může přivodit lordózu.

Za třetí: Omezený výhled omezuje rozum.

Za čtvrté: Takové chování se rozhodně nehodí pro čtrnáctiletou dívku.

Za páté: Je to ztráta času.

Michelle se pohnula. Bylo jí zle a v hlavě měla pocit, jako by se jí měla v tu ránu rozskočit. Navíc měla vymknutý kotník, puchýř na levé patě, na pravé dlani odřeninou o ploše šest celých pět desetin čtverečního centimetru, řeznou ránu na levém ukazováčku, bouli velikosti golfového míčku na pravé polovině čela, další vzadu na lebce a ta zřejmě způsobila dunění v hlavě, dále nespočetné množství modřin na pravé paži, bolavé levé zápěstí a oděrku na pravé tváři. Od rána do večera dělala všechno špatně.

(1) 7:23

Zaspala

Schmidt vešel do velké kanceláře v sedm ráno. Během ranního nástupu málem usnul a jen ospale sledoval přednášku jedné kolegyně o koeficientu chyb v mladistvém věku. Nerozuměl ani slovo.

Otevřel spis Mitzowová a pořádně zívł. Měl ještě pár minut čas. Bez zájmu ve spise listoval. Byl naditý, na čtrnáctileté děvče neobvykle naditý. Všechno v něm bylo zpřeházené, seznamy chyb posledních týdnů, ba měsíců, byly neúplné, hodnocení nečitelná a archivování zřejmě proběhlo naposled před rokem. Schmidt potřásl hlavou. Není divu, že jeho předchůdce přeložili.

Rozevřel spis na stránce označené žlutým lístečkem. Na jediném vyraženém otvoru visel v pořadači potrhaný list papíru.

*Osvědčení o existenci, Michelle Mitzowová, k revizi
15. března 2005.*

Schmidt vytáhl zářivě žlutý lístek ze spisu. „Revize,“

zamumlal a potřásl hlavou. Ale neodvážil se zeptat kolegy, který už zaujatě hloubal nad svým spisem. Od kdy se provádí revize osvědčení o existenci? uvažoval Schmidt a znovu se pátravě zadíval na svého souseda.

Patnáctého března, došlo Schmidtovi najednou, to je dnešní datum! Revize, ať už to znamená cokoliv, musí proběhnout dnes!

Schmidt se opatrně natočil ke kolegovi, který stále ještě velmi soustředěně pracoval. „Mohl bych se vás něco zeptat, Müllere?“

„Na co?“ Müller nezvedl oči od svého spisu.

„Hm... co... hm... jak je to s revizí osvědčení o existenci?“

Müller se na Schmidta nepodíval, dál se nakláněl nad svým spisem a řekl: „Žlutá karta osvědčení je založena pro každou živou bytost. To byste měl vlastně vědět.“

„To taky vím. Ale od kdy se tahle osvědčení musí revidovat?“

„Už deset let, Schmidte, kde to žijete?“

„Byl jsem trvale na úseku 8. Všechny moje případy měly víc než osmdesát let.“

„No jo. Zapomněl jsem. Tam se ovšem už žádné revize nekonají. Ale klid. Revize je obvykle čistě rutinní záležitost. Osvědčení mladistvých se musí každé dva roky přezkoumat.“

„A proč?“

„Jde o přešetření chyb.“

„Aha. A jak se to dělá?“

„Zjišťuje se, jestli už sama existence živé bytosti není chyba.“

„A kdy k něčemu takovému dojde?“

„V podstatě nikdy. Bouchněte na kartu razítko, a je to vyřízené.“

„Prostě jenom tak?“

„Ano. Ale jestli si nejste jistý, můžu se na tu kartu podívat.“

Müller vstal a vrhl pohled na žlutý papír s perforací, který byl na několika místech tak tenoučký, že sotva držel pohromadě.

„Panebože,“ vydechl, „ta karta ale vypadá! To je těžký případ kartožroutu.“ Müller si kartu prohlédl důkladněji a stále potřásal hlavou.

